

[Ivar Nørgaard.]

skeligheder ved at sende en oversættelse af dem ud og så være sikker på, at de også svarer til det, der bliver afpuddet.

Men det, der skaber problemerne, er, at markedssekretariatet, når det laver en sådan oversættelse, skriver ovenover „ikke til offentliggørelse“. Det er efter min mening særdeles uheldigt, for når vi er ude i debatterne, får vi en række citater fra aviserne, der bygger på disse foreløbige oversættelser, som ofte er misforstået, og navnlig er modstanderne af fællesmarkedet meget ivrige efter at fremføre nogle meget kategoriske fortolkninger. Så er vi meget ilde stedt, når vi sidder med det papir i hånden og kun kan sige, at vi mener, det er forkert, hvad de herrer siger, men vi kan ikke offentliggøre det, for der står, at det ikke er til offentliggørelse. Det gør, at selv SF'erne, som er repræsenteret i markedsudvalget, hævder, at det desværre er et fortroligt papir, de har, så det kan de ikke diskutere. Derfor ville jeg foreslå, at man i fremtiden skyndsomst udsendte også foreløbige oversættelser og tillod, at de blev offentliggjort, men med understregning af, at det var foreløbige oversættelser af foreløbige tekster. Så måtte vi leve med det og diskutere med det.

Hr. Morten Lange var meget usikker på, hvad der egentlig lå i socialdemokratiets markedspolitiske holdning. Hr. Morten Lange syntes ikke rigtig at kunne forstå, hvad vi forstod ved den betingelse, at der skulle være en tilfredsstillende løsning på Norges og Sveriges forhandlinger med fællesmarkedet. Hr. Morten Lange spørger, om det er en forudsætning, at Norge bliver medlem. Ja, vi forstår naturligvis en tilfredsstillende løsning på Norges og Sveriges forhandlinger med fællesmarkedet først og fremmest derhen, at de to lande får en for dem tilfredsstillende løsning. Indtil videre søger Norge om at blive medlem af fællesmarkedet, og indtil videre må vi derfor gå ud fra, at det er medlemskab af fællesmarkedet, der bliver en tilfredsstillende løsning for nordmændene. Hvis nordmændene selv kommer til en anden opfattelse, er det klart, at vi vil se på, om det så også er tilfredsstillende for dem og for os. Men så vidt man kan se, står den norske regering ret fast på, at den søger egentligt medlemskab.

Med hensyn til Sverige bliver der spurgt,

om vi vil tage afstand fra en ordning, der kun bliver til en handelstraktat. Hvis hr. Morten Lange havde hørt, hvad jeg sagde i første omgang, ville han have bemærket, at man godt kan forestille sig, at svenskerne får en ordning med fællesmarkedet, som de selv kommer til at opfatte som tilfredsstillende, selv om den formelt får form af en handelstraktat, hvis nemlig denne handelstraktat kommer til at indeholde stort set hele toldunionen og frihandelsaftalen vedrørende industrivarer. Men da kan der altså, som handelsministeren også nævnte, blive mulighed for, at enkelte vareområder, som måske særlig interesserer os, kommer udenfor. Det ved vi ikke endnu. Det må vi så vurdere. Men vi kan ikke hævde, at det, at det er en handelstraktat, på forhånd er meget værre, end at de bliver medlem af en toldunion. Det beror helt på, hvad handelstraktaten går ud på.

Jeg har på fornemmelsen, at svenskerne måske selv foretrækker at få det formuleret som en handelstraktat, for det er lettere for svenskerne at overbevise Sovjetunionen om, at de optræder neutralt, hvis de gennemfører deres tilknytning til fællesmarkedet ved en handelstraktat, idet der er tegn i sol og måne og måske også i Pravda og Izvestia på, at medlemskab af en toldunion af Sovjetunionen vil blive opfattet som un neutralt. Svenskerne har jo den opfattelse, at det er afgørende for deres neutralitet, at såvel Sovjetunionen som USA opfatter deres handlinger som neutrale, så de vil altså tage hensyn til russernes vurdering.

Desværre kunne jeg ikke imødekomme hr. Morten Lange med, at det skulle være et kort og præcist svar på de to spørgsmål, for hvis jeg enten sagde ja-ja eller nej-nej, ville hr. Morten Lange kunne fortsætte med sine misforståelser. Men jeg håber, jeg nu har afklaret det for hr. Morten Lange på det punkt.

Så kommer vi til spørgsmålet om rådsbeslutningerne af henholdsvis 9. februar 1971 og 22. marts 1971. Det er jo interessant, at hr. Per Federspiel meget skråsikkert fra denne talerstol kan fortælle mig, at jeg kan spare mig min nervøsitet: der er absolut ingen grund til denne mærkelige nervøsitet, som jeg har udvist over for mulige flere forskellige fortolkninger af ministerrådsbeslutninger, for det er da klart, siger hr. Per Fe-